

PETRA NEOMILLNEROVÁ

AMÉLIE

a DUCHOVÉ

ALBATROS

PETRA NEOMILLNEROVÁ

AMÉLIE
a DUCHOVÉ

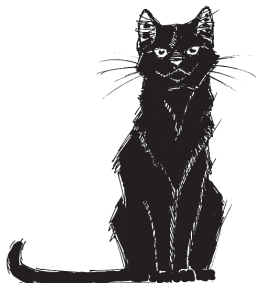

PETRA NEOMILLNEROVÁ

AMÉLIE

a DUCHOVÉ

ILUSTROVAL LUBOMÍR KUPČÍK

ALBATROS

© Petra Neomilnerová, 2015

Illustrations © Lubomír Kupčík, 2015

ISBN 978-80-00-04141-4

Starý dům u Vltavy je skoro zarostlý psím vínem, jen okna září do soumraku jako lampa majáku. Z majáků ovšem nebývají slyšet housle a klavír.

Markéta
Housle... To si Amy pouští Paganiniho a dojíká se u toho. Zavřu dveře, hlasitě, aby si uvědomila, že já se učím, ale ani si toho nevšímne. I duchové můžou být pěkně otravní a Amy občas otravná je. Vzornácká a namyšlená. Ona nemusí každý den do školy, ona nenesí čtyřky, ona nesedí ve třídě s protivnou Denisou a nemusí se koukat, jak se špulí na Sama. Jen si hraje s kočkama nebo zpívá nebo píše... a poučuje. Nevím, proč mě poučuje, když ven chodí jen občas a jen do Stromovky.

Nechápu, co ji baví na tom, prolézat v noci houštiny, ale je pořád venku.

Občas se nabídne, že mi pomůže s učením, občas mě vyzkouší z angličtiny, někdy mi dělá korepetice na klavíru... je dobrá. Všechno jí leze do hlavy líp než mně, ale to je tím, že má na všechno hodně času. Věčnost. Já věčnost nemám, já za měsíc dostanu vysvědčení a máma by z trojek radost neměla.

A hrozí mi, hrozí... nemám povahu jako Sam, který čeká čtyřku z češtiny beze strachu a smířeně.

Každé ráno mě bolí žaludek a ani kočičí kožíšky, které se ke mně v posteli tulí, to nezlepšují. A Amélie? Prostě courá venku.

Amélie

Koruny stromů mi šumí nad hlavou, slunce se skrz ně prodírá a dělá na zemi podivné čáry. Svítí i na mě, a i když mě nezahřeje, dává mi pocit, že je mi teplo. Nejsem vidět a je mi to jedno. Vlastně je to docela příjemné vykračovat si mezi davy lidí a nebýt vidět. Mohla bych se i štourat v nose nebo vyplazovat na ně jazyk, tedy, kdybych takové věci dělala, ale já je nedělám. Jen poslouchám, co si lidé povídají, dívám se, jak maminky utírají pusy dětem, jak se milenci drží za ruce, jak se děti hádají a pak se zase skloní nad hračkami. Někdy zajdu ke stánkům, kde se prodávají klobásy, a raduju se z té vůně. Je teplo, u Malé říčky už se objevili první plavci, paní v pestrých plavkách se svými psy, staří opálení pánové, co mají na zádech vytetované kotvy, děti, které si hrají s kelímky a přelévají vodu z jednoho do druhého.

Zbořily mi mou věž, ale teď už ji nepotřebuju... i když... s Markétou už to není jako dřív. Má hodně učení, ale není to jen tím. Myslím, že už jí všechno zevšednělo, duchové, vázy, klavír... možná čekala, že ve strašidelném domě musí být život pořád zázračný, ale to se mě mohla zeptat. Není.

Žila jsem v našem domě docela obyčejně tolik let... nic zázračného na tom nebylo. A teď?

Když si sednu ke klavíru, prsty běží známou cestou... hlas skáče po známých notách, tak jako vždycky, a Nita, Amádeus i koťata líhají na místech, kde naše kočky vždycky ležely. To člověka může nudit, když má na vybranou. Já na vybranou nemám, a tak chodím po parku a poslouchám, co si lidé povídají. Někdy je to docela zbytečné, někdy... Někdy můžu být i užitečná. Třeba když se někomu ztratí míč... nebo když někdo ztratí hlavu. V noci.

Mamince to neříkám, ale v noci občas potkávám dívky, které pláčou, utíkají, až ztrácejí boty, v noci někdy najdu věci, co lidé ztratili při hádce, potkávám muže, co se motají jako slepí. Noc patří nám, duchům, ale lidem je v ní hůř. Bloudí, až zabloudí úplně, říkají si zlé věci a někdy si i zlé věci dělají. Dřív jsem si myslela, že jsem malá a že se nesluší do takových věcí se plést, že je ještě nechápu, ale čím víc lidí poslouchám, tím víc vím, že už chápu. Že o životě leccos vím, nejen z filmů a z Markétina vyprávění, ale z toho, že svět pozoruju a že se o něm snažím něco dozvědět.

Je pravda, že už nikdy nebudu větší, ale můžu být o hodně moudřejší a o hodně víc vědět. Vědět, to je moje cesta, jak nezůstat zamrzlá v čase. A pak taky znova najít Jakuba. Chodit po Stromovce s ním by totiž bylo mnohem zábavnější, možná úplně dokonalé. Ale na to teď nechci myslet, nechci to přiznat ani sobě, natož Markétě.

Markéta

Máma dělá zase špagety a přitom si povídá s Lydií. Smějí se. Usměju se taky, ale nevšímají si mě, protože plánují dovolenou. Tedy, máma plánuje, a Lydie jí radí. Itálie, samozřejmě. Benátky. Poslouchám Lydiino vyprávění a přemýšlím, jestli je to pohádka nebo jestli to tak opravdu chodilo. Jestli tehdy muži ženám nejdřív posílali obrovské kytice, na kterých byly navlečené náramky, a pak spolu jezdili v kočáře. Jestli jim opravdu nejdřív celé měsíce líbali jen špičky prstů... a tak. A taky, jestli by přede mnou řekla, kdyby to náhodou bylo jinak. Spíš ne, a tak nám aspoň připravuje seznam, kam všude se máme podívat a co všechno jí vyfotit, aby viděla, jak se to tam změnilo. Kostely, paláce... jenže já se chci hlavně koupat, nechci celou dovolenou strávit v muzeích.

No, snad bude mít máma rozum.

Pak se otevřou dveře a vejde Amélie a za ní kočky. I moje Vločka. Amélie to prostě s kočkami líp umí, přirozeně k nim patří. Sama vypadá trochu jako černá kočka, teď, když už nenosí šaty vyšlé z módy, ale černé tričko a černé přiléhavé kalhoty... a k tomu černé balerínky. I vlasy má černé, rozpuštěné jí sahají až pod zadek.

„Kdes byla, miláčku?“ zeptá se Lydie a Amy potřese hlavou.

„Venku, v parku.“

„Jsi tam pořád,“ namítne Lydie.

„Studuju.“

Kdybych Amélii dobře neznala, řekla bych, že je na svou mámu docela drzá.

„Studuju lidi,“ pokračuje.

Moje máma se zasměje. „To ti zabere hodně času.“

Amélie vážně přikývne.

„Přes den je to jiné než v noci,“ pokračuje, i když se Lydie mračí. „Přes den je všechno hlasité, ale v noci, v noci se to změní. Vidím... i smutné věci. V noci všechno lidi víc bolí,“ pokývá hlavou a sedne si vedle mě ke stolu. Koukám na ni a najednou si připadám hloupá a obyčejná. Napadlo by mě přemýšlet, kdy lidi něco víc bolí? Nebo je studovat? Já musím řešit skloňování nepravidelných sloves, nemám na takovéhle věci vůbec čas.

„Jsou to nesmysly, Amy,“ rýpnu si.

„Jak pro koho.“

Amélie už taky není taková, jako bývala, dokáže být pěkně protivná.

„Pro každého.“

Zadívá se mi do očí. „Pro vás jo, pro nás ne. Ty vyrosteš a budeš mít děti, já... já zas budu znát lidi.“

„Nehádejte se,“ zarazí nás Lydie a hlas má napjatý, jako by drnkala na strunu, která může prasknout. „Miláčku, nevím, jestli tím, že posloucháš cizí rozhovory, se naučíš rozumět lidem.“

To si myslím taky, ale Amélie je neústupná.

„Někdy potřebují pomoc, mami.“

Najednou se cítím strašně divně, tak, jako jsem se cítila, když jsem se s Amélií seznámila. Ani ne kvůli tomu, že je duch, ale kvůli tomu, že najednou mluví tak dospěle, a taky proto, že se zdá, že už mě vůbec nepotřebuje. Všechno jsem jí ukázala a ona

teď studuje lidi. Odtáhnu se od ní a čekám, až mi máma naloží na talíř. Přemoudřelé holky prostě nemusím, ať už jsou to duchové, nebo ne.

Amélie

Je mi smutno, ale jinak, než mi bývalo dřív. Dřív jsem ve smutku bydlela, byl pro mě normální a přirozený. Teď už jsem poznala, že ani můj neživot nemusí být jen pochmurný, a tak je i ten smutek jiný. Vezmu Nitu do náruče a Dorianu s Vločkou honem běží a také se mi drápají na klín. Položím Nitu na postel a pomalu si zaplétám cop. Půjdu ven a Markétě ani neřeknu, aby šla se mnou. Nechtěla by, ve dne mě nevidí a je divné, aby mluvila jen tak do vzduchu. Já nepotřebuju, aby mě někdo viděl, chci být schovaná ve světle.

Seběhnu ze schodů i s doprovodem koček.

„Jdu ven, mama,“ zavolám do hudebního pokoje a než maminka stačí odpovědět, jsem na zahradě a otevírám branku. Kočky pádí za mnou, ale brankou už proběhne jen Nita. Zná svět, koťata se raději drží doma. Jako já, pomyslím si, já celou tu dobu.

Vydávám se cestou kolem domu k mostu a Nita se mi drží v patách. Pak spolu přejdeme lávku a v parku se uvelebíme na jedné z laviček. Z louky u řeky právě vzlétá balon. Plamen šlehá do obrovské barevné kopule a košatina se odlepuje od země. Taky bych chtěla letět. Chtěla bych dělat tolik věcí... prohlížím si lidi, jak jej se zakloněnými hlavami pozorují a připadám si stejná jako oni. Aspoň na chvíli.

Bloumám parkem, dokonce i Nita už unuděně odběhla domů, ale já pořád obcháším kvetoucí jasmíny, čichám jejich vůni a raduju se z tepla. Kolem mě chodí páry držící se za ruce, tátové s dětmi v náručí, maminky s holčičkami za ruku. Někdo se směje, někdo mračí... a někdo? Dívám se do tváře hubeného kluka. Má u ucha mobilní telefon a oči vyděšené. Za války jsem viděla spoustu vyděšených lidí, strach dělá s lidskou tváří zvláštní věci.

Zastaví se a zastavím se i já.

„To není pravda,“ říká do telefonu. „Museli se splést.“

Pak už jen mlčí a poslouchá. Nevím, co mu říkají, ale vidím, jak se hroutí do sebe.

Možná bych měla odejít, možná má maminka pravdu, že poslouchat cizí rozhovory a pozorovat lidi, kteří mě nemohou vidět,

je neslušné, ale mám pocit, že ho tu nemůžu nechat samotného. Teď, když už se stmívá. V noci mají lidé jiné myšlenky a noční myšlenky jsou něco, co moc dobře znám.

Chodíme spolu parkem sem a tam, on a já za ním, dál od lidí a blíž k řece, a tma houstne. Za chvíli začnu být vidět, za chvíli si uvědomí, že tu není sám... jdu pomalu a přemýšlím, co mám dělat. On nejspíš taky. Slunce se schovalo, najednou je mnohem chladněji, ale kluk v tričku to necítí. Vlastně to není úplně kluk, je vysoký jako dospělý muž, i hlas má takový, jen ramena shrbená.

Nakonec zamíří k jezdecké hale, jeden z poníků v ohradě k němu běží, ale on se nezastaví. Koně ve stájích frkají, ale zdá se, že je slyším jen já.

Kluk dojde doprostřed lávky a zastaví se. Já zůstávám stát ve stínu a připravuju se, co mu řeknu. Třeba se rozzlobí, odstrčí mě a v tu chvíli pochopí, bude muset pochopit, s kým mluví. To je nebezpečné. Měl by si raději promluvit s někým jiným, jenže... jenže jestli budu ještě chvíli čekat, nepromluví si už nikdy s nikým. Dole je Vltava a na dně ostré kameny.

„Nech toho, neskákej,“ zakřičím a rozběhnu se po mostě.

Dal nohu zase zpátky a ohlédl se po mně.
„Jsou tam kameny,“ řeknu důrazně. Jsem už skoro u něj.
„Dej mi pokoj.“ Už ví, že jsem dítě, a nechce se se mnou bavit.
Dotknu se jeho zápěstí. Cukne.
Dotknu se ho znova.
„Takovéhle je být mrtvý. To nechce nikdo,“ opakuju důrazně,
„doopravdy ne. Něco se ti stalo.“
Přejede si rukou přes obličej, jako by zaháněl sen.
„Jak víš, že se mi něco stalo?“
„Protože za tebou jdu už nějakou dobu. Jsem Amélie a jsem duch. A nechci, abys umřel. Ty si to nezasloužíš a řeka taky ne.“
„Mám důvod.“ Neví, co si má o mně myslet, ale jsem lepší než nic. Možná lepší než studená Vltava.
„A žít nemáš důvod? Když můžeš? Když se můžeš zamilovat a mít děti a chodit do práce a jezdit na kole? Jíst a pít? Zestárnout? Já nemůžu. Závídíš ty mně, nebo já tobě?“
Nervózně se zasměje. „Jsi blázen?“
„Jsem duch. Když skočím já, nic se nestane. Přejdu po vodě. Když skočíš ty, budeš někomu chybět, nestihneš udělat spoustu věcí, které jsi udělat chtěl. Tobě... někdo umřel?“
Zavrtí hlavou.
„Onemocněl? Nebo tě přestal mít rád?“
Dívá se na mě a nejspíš mu dochází, že se mnou opravdu není něco v pořádku.
„Tebe vidí jen lidi, co se chtějí zabít?“ zeptá se nedůvěřivě.
„Ne, ve tmě mě vidí všichni.“
„A když skočím, odvedeš mě tam k vám?“
Zavrtím hlavou, ale jeho otázku chápu. Kdysi jsem si taky myslela, že po smrti někam odejdu, ale nestalo se to.
„A nevíš...“
„Nevím.“ Všichni chtějí vědět, co je potom, po životě, jenže to já opravdu nevím. Pro mě je po životě jen náš dům a Vltava.
„Co se ti stalo?“ opakuju znova.
„Tátu...“ mluví těžce, „zavřeli.“
Zarazím se. Vlastně nevím, jak to teď se zavíráním je.
„Ale nepopraví ho, že ne.“
Odkáše si. „To určitě ne. Jen ho zavřou.“
„Ale on tam nebude šťastnější, když umřeš.“
Kluk se dívá kamsi za mou hlavu. „To asi ne.“

„A tvoje maminka...“
„S mámou se nestýkám.“
Semknu rty, tohle mi připadá hrozné.
„Ani teď?“
Opře se o zábradlí. Opřu se vedle něj.

„Voda je tam rychlá a velké kameny.
Hrozně hučí... Když tam jsi.“

Odtáhne se ode mě.

„Nechceš do vody.“

Nadechne se, aby něco řekl,
a pak slova spolkne.

„Zavolej matce, třeba bude
vědět, co dělat.“

Domy za lávkou svítí, ale
tady, nad řekou, je ticho.

Nerozhodně vytáhne te-
lefon.

„Máte ještě čas všech-
no změnit. Pak bys ho
už neměl.“

Chvíli hledá v sezna-
mu a pak zmáčkne zele-
né tlačítko.

„Mami...“ odmlčí se.

„Mami, slyšelas o...“

Ženský hlas v telefonu chvíli bzučí, vysokým tónem, rozhodně
ne tak, jak by mluvila moje maminka, ale pak se zlomí do konej-
šivého tónu.

„Jo, jsem ve Stromovce, ale přijedu. Zítra...“

Zvednu hlavu.

„Tak hned, jdu na tramvaj. Ahoj.“

Schová telefon do kapsy a zadívá se na mě.

„Stane se teď něco?“

Zavrtím hlavou. „Oba půjdeme domů.“

Usmívám se.

Udělá pohyb, jako by se mě chtěl dotknout, ale pak ruku stáh-
ne a rozběhne se. Mine jezdeckou halu a mizí mi v šeru. Ještě
pořád běží.

Markéta

Amélie se ještě nevrátila. Je už skoro půlnoc, ale pořád tu není. Jasně, je duch, jí projde všechno. Kdybych já nebyla doma v devět, volá máma na policii, ale Amélie...

Vztekle bouchnu pěstí do polštáře.

Líbilo se mi všechno jí ukazovat, pomáhat jí, jenže teď mou pomoc nepotřebuje. Případá mi, že všechno ví líp, všechno líp dělá, ve všem se vyzná. Od té doby, co vyřešila tu věc s tátou, Amélie věří, že lidem může říkat, co mají dělat. Copak není dítě? Copak mi ještě nedávno nezáviděla kolo? Netěším se do školy a nemůžu ani spát, jak pořád čekám, až tiše a strašidelně vrznou dveře a Amélie se vrátí. Není tu ani Nita, asi taky někde číhá, až ji uslyší.

Zavřu oči a snažím se usnout. Jde mi to špatně.

Amélie

Jdu tmou a usmívám se. Pomohla jsem mu a to znamená, že taky k něčemu jsem. V dálce svítí náš dům a já čekám, že mi Nita přijde naproti. Na cestě stojí muž, temný stín, který musím minout. Přidám do kroku, a když jsem skoro u něj, osloví mě a jeho hlas studí.

„Nesmíš nám je brát.“

Překvapeně zvednu hlavu a ztuhnu, protože tvář, do které hledím, není tvář živého člověka.

„Nesmíš nám je brát, stačí, že o tobě živí vědí.“

„Nevzala jsem ho nikomu,“ ohradím se. „Nechtěl umřít.“

Nejraději bych se rozběhla domů, ale ovládnou se.

„Znáte Jakuba?“

Ušklíbne se.

„Jakuba houslaře.“

Muž ke mně udělá krok a natáhne ruku, jako by mě chtěl vzít za rameno. Couvnu.

Jakub měl pravdu, když nás varoval, a my s maminkou mu nevěřily.

„Co chcete?“ snažím se, aby se mi netřásl hlas.

„Abyste se vrátily, kam patříte. Do noci, do tmy, do samoty.“

Vlasy mu padají na záda a nos má ostrý jako draví ptáci zobák.

„Vrátím se domů,“ proklouznu kolem něj a on se za mnou rozběhne. Jeho kroky nejsou slyšet, stejně jako moje, ale vím, že je mi v patách. Pak se nocí mihne stín, ne jeden, ale čtyři, a jeden z nich hlasitě zaprská. Je to Nita, která tu i s kořaty čekala, až se vrátím domů.

Muž se zastaví.

„Porušujete pravidla a budete litovat.“

„Platí pořád stejná pravidla,“ odseknu mu. „Pro všechny – a my nikomu neškodíme.“

Kočky mě obklopily, jako by věděly, že ten muž znamená nebezpečí.

„Moc si o sobě myslíš, dítě.“

Maminka mi vždycky říkala, že mám být ke všem zdvořilá, zvláště ke starším lidem, a já se to snažím dodržovat, ale někdy to tak docela nevyjde.

„Nemyslím si o sobě vůbec nic, ale snažím se pomáhat těm, kdo to potřebují. Dobrou noc.“

Ukloním se, zvednu Nitou do náruče a zamířím k domu. Kočky jdou kolem mě jako stráž.

Markéta

Vzbudí mě hlasy. Slyším mámu a Lydii, a tak vstanu z postele a rozběhnu se dolů. Rozrazím dveře do kuchyně a zastihnu všechny u stolu. Tváří se vážně, dokonce i Amélie.

„Co se stalo?“ vyhrknu.

„Markéto, co nespíš?“

Máma se mračí.

„Amy přišla pozdě domů.“

Amélie se na mě zničeně usměje a v tu chvíli se na ni nemůžu zlobit.

„Ano, ale... Jen jsem se zdržela s jedním nešťastným... Možná s dvěma nešťastnými.“

Zmlkne pod Lydiiným přísným pohledem. „Ten druhý nešťastný určitě není. Je to zlý člověk,“ pokračuje důrazně. Tázavě se zadívám na mámu a ta pokrčí rameny.

„Amélie potkala ducha a vyhrožoval jí,“ řekne neochotně. Nejspíš se jí to moc nezdá. Zvykla si na Lydii s Amélií, ale představa, že je duchů spousta, se jí nelíbí. Mně taky ne.

„A proč ti vyhrožoval, Amy?“ přitáhnu si židli.

„Kvůli tomu, že jsem jednomu klukovi rozmluvila, aby skočil do řeky.“ Amélie se najednou usměje. „Prostě jsem s ním stála na mostě a on se pak vrátil domů. Povedlo se mi to,“ září, ale Lydie nevypadá nadšeně.

„Může to někomu říct, dítě. Proč mě nikdy neposlechněš? Byl tu takový klid...“

To je pravda, Lydie potřebuje klid, skládá teď hudbu.

„Mama, přece ho nenechám, aby se zabil.“

Mlčíme všechny. Je určitě správné dělat to, co dělá Amélie, ale taky mi připadá, že by měla být opatrnější. Vlastně by se vůbec neměla proměňovat ve viditelnou, když je duch, jenže nic už není stejné jako dřív.

„A ten druhý se bojí koček,“ pokračuje Amy tiše, jako by ji přece jen odvaha opouštěla. „Nebo se možná bojí živých...“ uvažuje nahlas. „Maminko, jak je možné, že jsme se s ostatními duchy nikdy nepotkali?“

Lydie pohodí hlavou, až se jí zatřese drdol černých vlasů.

„Protože jsme se s nimi nechtěly potkat, miláčku, proto. Protože nechceme zlé lidi ve svém životě ani zaživa, ani... teď.“

„Ale oni existují,“ namítne Amy, „a mají Jakuba.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.